

Պարույր Սևակ

Վարվա խնջույքին

Վաղը խնջույք է լինելու, ու կլինենք մենք միասին:
Ունանք՝ գինով, իսկ ես կարբեն քո հայացքով պղտոր ու մառ.
Մինչ իմ հոգին, լի գավի պես, լուռ կերագի լոկ քո մասին՝
Լի գավերը կդատարկվեն հազար ու մի կենաց համար:
Ու խենթորեն երգեր կասեն՝ երգեր սիրո - դրժման մասին,
Կմիանան - կբաժանվեն պարագույգերն՝ իբր ապացույց:
Հազար մաղթանք բաժին կընկնի յուրաքանչյուր կենաց թասին,
Հազար մաղթանք նրա՛նց համար, ինձ՝ լռություն մի անպաճույճ:
Հազար նայվածք նրա՛նց համար քո աչքերից մութ ու գերիշ,
Քո ձեռքերից հազար ալիք մեղմ կշոյի սրան-նրան,
Եվ միայն մի պատահական մոլորված շող քո աչքերից
Կիջնի, բայց չի հանգրվանի իմ դառնացած դենքի վրա:
Քեզ կշոյեն ունանք ձեռքով, ունանք ժպտով ու հայացքով,
Ունանց համար կին կլինես, այլոց համար՝ աստվածուհի.
Քեզ կդիմեն, կբարբաջեն թվատ լեզվով՝ գինու խոսքով,
Իսկ ես... հեռո՛ւ ինձ կպահեն այդ խոսքերից ասված ու հին:
Եվ այն պահին, երբ թանկագին քո կենացը հանկարծ գնգա,
Ու ոսկեգոծ մաղթանքները արծաթ գավով հորդեն տնից,
Դու այդ արբշիռ աղմուկի մեջ չես նկատի ու չես գգա,
Որ սրտիս մեջ լեցուն մի գավ ճայթեց... զսպված լռությունից:
Բայց նստած եմ ես դեռ մենակ (չէ՞ որ վաղն ենք խնջույք անում),

Դեռ առանց քեզ և - առանց քեզ՝ քեզ ավելի մերձ ու մոտիկ,
Քան թե վաղը, երբ քո կողքին՝ ես ինձ կգգամ օտարոտի,
Ինչպես երգն այս, որ երբ գրվեց՝ քեզ պես այլոց է պատկանում,
Մինչդեռ իմն էր, երբ սրտիս մեջ ճիշ էր ցավի և կարոտի...

29.XII.1946թ.

Երևան